

Μεταφρασμένο απόσπασμα

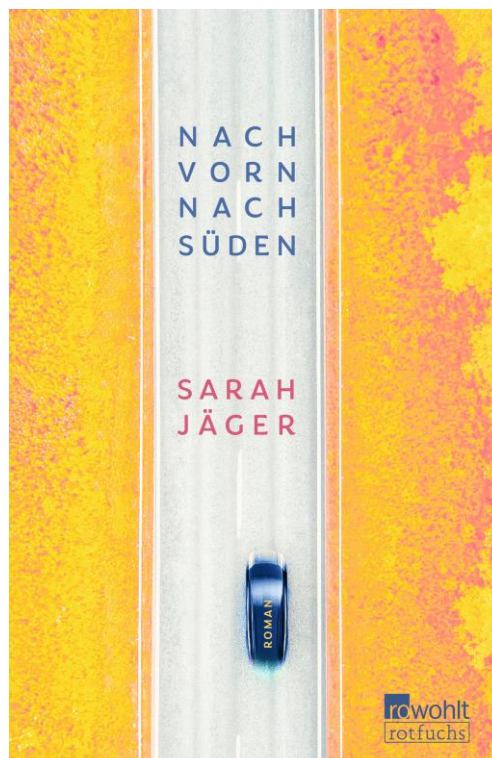
Sarah Jäger
Nach vorn, nach Süden

Rowohlt Verlag, Reinbek bei Hamburg 2020
ISBN 978-3-49900-239-7

σελ. 9-26

Σάρα Γέγκερ
Προς τον Νότο ολοταχώς

Μετάφραση: Ευαγγελία Τόμπορη
Επιμέλεια: Λένια Μαζαράκη

Ο υπαίθριος χώρος στο πίσω μέρος του σούπερ μάρκετ Penny είναι κάτι περισσότερο από μια απλή αυλή.

Κάτι περισσότερο από ένα γκρίζο τσιμεντένιο τετράγωνο με τούβλινους τοίχους ύψους δύο μέτρων. Κάτι περισσότερο από τις ξύλινες παλέτες που είναι στοιβαγμένες στον τοίχο, από τους κάδους για τα σκουπίδια και για τα ληγμένα τρόφιμα. Κάτι περισσότερο από τις μεταλλικές καρέκλες που είχε φέρει ο Ότο για να μη χρειάζεται να καθόμαστε όλοι επάνω στις ξύλινες παλέτες. Κάτι περισσότερο από την ψησταριά που είχε κλέψει ο Μάρβιν από έναν κήπο.

Πολύ περισσότερα από όλα αυτά.

Ορισμένες φορές σκέφτομαι ότι κάποιοι από μας δουλεύουμε στο Penny μόνο και μόνο για να αράζουμε στην πίσω αυλή. Εμείς, το προσωρινό προσωπικό, κρυβόμαστε οχτώ ή δώδεκα ώρες τη βδομάδα κάπου ανάμεσα στα ράφια με τα γλυκίσματα και στο αυτόματο μηχάνημα επιστροφής μπουκαλιών. Σε μόνιμη βάση, όμως, οι περισσότεροι αράζουμε στην πίσω αυλή. Του Βέντχοφ, του διευθυντή του υποκαταστήματος, δεν του άρεσε αυτό. Στεκόταν διαρκώς αναψοκοκκινισμένος στην πόρτα της αποθήκης και έπαιρνε τις απαντήσεις που του άρμοζαν:

«Σε μισή ώρα ξεκινάει η βάρδιά μου... τι, δεν έχω σήμερα βάρδια;»

«Περιμένω τη Μαρί, σχολάει σε δέκα λεπτά... Τι, σε δύο ώρες; Βλακείες μου είπε δηλαδή».

«Εγώ; Μα δουλεύω εδώ. Δεν με γνωρίζετε; Ο Καν είπε ότι θα μπορούσα... Δεν είναι υπεύθυνος εδώ; Δεν το ήξερα ...»

Μάλλον κάποια στιγμή ο Βέντχοφ βαρέθηκε να κάθεται αναψοκοκκινισμένος στην πόρτα της αποθήκης μέχρι να πάρει σύνταξη και τον μετέθεσαν σε ένα υποκατάστημα στον νότο.

«Κοίτα να δεις που αυτός με το γλείψιμο θα καταφέρει να φτάσει ψηλά, μέχρι και στα σούπερ μάρκετ Rewe», είχε πει ο Καν. Ο καινούριος Βέντχοφ αντιμετώπισε πιο έξυπνα το ζήτημα. Για την ακρίβεια, ο καινούριος Βέντχοφ ονομάζεται Μίλερ, αλλά εδώ κανένας δεν ενδιαφέρεται γ' αυτό. Το όνομά σου δεν το διαλέγεις, σου το δίνουν, πρώτα όταν γεννιέσαι και μετά εδώ, στην πίσω αυλή του σούπερ μάρκετ. Για τον καινούριο Βέντχοφ το γκρίζο τσιμεντένιο τετράγωνο δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα γκρίζο τσιμεντένιο τετράγωνο, και μας το παραχώρησε αμαχητί, «αλλά ουαί κι αλίμονο, αλίμονό σας εάν υπάρξει πρόβλημα. Όχι τσακωμοί, όχι τρέλες, όχι ντιλέρια, όχι αναποδογυρισμένοι κάδοι». Μάλιστα, έβαλε τηλεόραση στον χώρο όπου κάνουν διάλειμμα οι μόνιμοι εργαζόμενοι ώστε να μην τους περάσει ποτέ από το μυαλό ότι μπορεί να υπάρχει κάτι άλλο, ένα καλύτερο μέρος, πέρα από τον χώρο όπου κάνουν διάλειμμα. Εκείνοι παίρνουν την ημερήσια δόση τους από τηλεοπτικά σκουπίδια και εμείς μπορούμε να βλέπουμε ένα κομματάκι ουρανό ανάμεσα στους κάδους με τα σκουπίδια. Ανάμεσα στα ράφια με τα γλυκίσματα και στο αυτόματο μηχάνημα επιστροφής μπουκαλιών κάνουν κουμάντο οι μόνιμοι εργαζόμενοι, κι εμείς δεν απειλούμε τον θρόνο τους, διότι θέλουμε περισσότερα. Θέλουμε περισσότερα από όσα που έχουν εκείνοι.

Δεν υπάρχει κάποια περίπλοκη τελετουργία αποδοχής. Εάν κάποιος θέλει να είναι μέλος της πίσω αυλής, τότε πρέπει να αράζει στην πίσω αυλή. Αυτός είναι ο πρώτος κανόνας, και μετά από αυτόν δεν ακολουθούν πολλοί.

Πέρσι το φθινόπωρο ο Πάβελ έφτιαξε μια στέγη από τις πλαστικές μεμβράνες με τις οποίες συσκευάζονται οι παλέτες. Είχε σχέδιο, επιδεξιότητα και ένα καρφωτικό. Πλέον ούτε καν η βροχή δεν μπορεί να μας κλείσει μέσα.

Δεν μαζευόμαστε πάντα όλοι μαζί. Αυτό συμβαίνει μόνο σε ιδιαίτερες περιστάσεις, στις αργίες και μετά το σχόλασμα. Επίσης, όλοι δίνουν το παρών όταν κάποιος από μας γιορτάζει κάτι. Έρχονται λόγω συμπάθειας, φιλίας ή επειδή είναι τζάμπα.

Όπως σήμερα το βράδυ, που η Μαρί γιορτάζει την αποφοίτησή της από το λύκειο. Όλοι θα είναι εκεί, διότι όλοι συμπαθούν τη Μαρί. Όλοι θα είναι εκεί. Όλοι – δηλαδή, όλοι εκτός από τον Τζο.

Έχω αργήσει, έπρεπε να κάνω μια παράκαμψη για να περάσω από το πανεπιστήμιο. Φτάνω στην πίσω αυλή με κομμένη την ανάσα. Κανέννας δεν σηκώνει το κεφάλι, στην πίσω αυλή η απουσία κάποιου δεν μετράει το ίδιο με την απουσία κάποιου άλλου. Ο Καν στέκεται μπροστά στην ψησταριά. Έχουμε την ίδια ηλικία και αράζει κι αυτός στην πίσω αυλή – και κάπου εκεί τελειώνουν οι ομοιότητες μεταξύ μας. Ο Καν είναι πάντα ο πρώτος που προσέχεις. Υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι. Μπαίνουν σε έναν χώρο και είναι λες και πετάνε σπίθες. Γυρίζει τα λουκάνικα και τα λαχανικά στην ψησταριά με μεγαλοπρεπείς κινήσεις. Τα λουκάνικα τα αγόρασε από το Ρεννυ η Μαρί, τα λαχανικά τα ψαρέψαμε χτες από τους κάδους. Πίσω από τον Καν, επάνω στις ξύλινες παλέτες, κάθεται η Μαρί. Φοράει λευκό μπλουζάκι και μπλε παντελόνι φόρμας. Κανέννας δεν είναι κομψός με παντελόνι φόρμας. Κανέννας εκτός από τη Μαρί. Μιλάει με τη Βίκα, που κάθεται δίπλα της στα δεξιά. Και η Βίκα φοράει παντελόνι φόρμας, χωρίς κομψότητα αλλά με λευκές ρίγες. Στο μπλουζάκι της γράφει με χρυσά γράμματα «Born to win». Ανάμεσα στη Βίκα και στη Μαρί υπάρχει ένα μισογεμάτο μπουκάλι λευκό κρασί. Η θέση στα αριστερά της Μαρί είναι ελεύθερη. Εκεί καθόταν πάντα ο Τζο, γι' αυτό δεν κάθεται κανείς πια. Ο Τζο δεν είναι νεκρός. Απλώς έχει φύγει. Στις δύο μεταλλικές καρέκλες κάθονται ο Ότο και ο Πάβελ, οπότε εμένα μου απομένει να κάτσω κάτω ή να μείνω όρθια. Διστάζω για λίγο και μετά κάθομαι στα αριστερά της Μαρί πάνω στις ξύλινες παλέτες. Ίσως τινάζεται ελαφρώς, αλλά δεν συμβαίνει κάτι άλλο.

Η Βίκα κοιτάζει προς το μέρος μου και σηκώνει λίγο τα φρύδια: «Στις διαταγές σας, Παπιοκώλα». Στην πίσω αυλή δεν διαλέγεις το όνομά σου. Παπιοκώλα. Έτσι με φωνάζουν.

Η Μαρί μού χαμογελάει για μια στιγμή και μετά στρέφεται πάλι στη Βίκα. Εάν η ανθρωπότητα είχε πρόσωπο, τότε αυτό θα έπρεπε να μοιάζει με το πρόσωπο της Μαρί. Ένα πρόσωπο που δεν χρειάζεται ίχνος μακιγιάζ γιατί δεν έχει τίποτα να κρύψει. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι η Μαρί είναι καμιά αγία. Κι εκείνη με φωνάζει Παπιοκώλα πού και πού. Αυτό δεν θα το έκανε ποτέ ο Ιησούς, ο Ιησούς άφησε μέχρι και τον Ιούδα να τον φιλήσει – αλλά στην τελική ο άνθρωπος δεν θέλει να καταλήξει στον σταυρό. Ο άνθρωπος δεν χρειάζεται να είναι άγιος, πρέπει απλώς να είναι σαν τη Μαρί. Ίσως τότε να υπήρχε ακόμη σωτηρία για τον κόσμο.

«Γιατί πρέπει να κάνουμε πάντα κάτι, μόνο και μόνο επειδή όλοι κάνουν κάτι;» λέει η Βίκα κάνοντας έναν μορφασμό δυσαρέσκειας με τα κόκκινα βαμμένα χείλη της.

«Γιατί και το να μην κάνεις τίποτα δεν είναι λύση», λέω εγώ, διότι όταν γκρινιάζει και η παραμικρή της φράση μού σπάει τα νεύρα. «Ας είμαστε ειλικρινείς...»

«Μα εσύ κάνεις ήδη πάρα πολλά», με διακόπτει η Μαρί, «έχεις τη Φίνε, πρέπει πρώτα από όλα να τα βγάλεις πέρα με αυτό το θέμα. Εδώ άλλες είναι δέκα χρόνια μεγαλύτερες από σένα και δεν τα βγάζουν πέρα. Ή ακόμα και είκοσι. Υπάρχουν μεγάλες μανάδες, με τα διπλά σου χρόνια, και παρ' όλα αυτά δεν τα καταφέρνουν».

Ούτε κι η Βίκα τα καταφέρνει πολύ καλά με τη Φίνε. Τις περισσότερες φορές η Φίνε είναι στη μητέρα της Βίκα – για να πούμε την αλήθεια, πάντα είναι στη μητέρα της Βίκα. Σε γενικές γραμμές, της Βίκα δεν της πάνε και πολύ καλά τα πράγματα. Η μια πρακτική μετά την άλλη. Κομμώτρια, πωλήτρια λιανικής, μαγείρισσα σε ταχυφαγείο, νταντά, έχει περάσει από πολλά. Και από άλλα.

Η Βίκα δεν ξέρει τι θέλει. Μόνο τον Ότο ήθελε, αλλά ο Ότο κάποια στιγμή σταμάτησε να θέλει.

Παρόλο που υπάρχει η Φίνε.

«Και δεν μπορώ να ξεφορτωθώ και αυτό το λίπος που έχω εδώ», συνεχίζει την γκρίνια η Βίκα πιάνοντας στο πλάι την κοιλιά της. Μετά σκύβει πιο κοντά στη Μαρί και λέει χαμηλόφωνα: «Γι' αυτό δεν του αρέσω πλέον του Ότο. Του φαίνομαι πολύ χοντρή».

«Δεν το πιστεύω αυτό», ψιθυρίζει τώρα η Μαρί, «δεν είναι τέτοιος ο Ότο». Κοιτάζουν και οι δύο τον Ότο, ο οποίος κάθεται με τον κολλητό του τον Πάβελ κάτω από την πλαστική στέγη. Δεν βρέχει, αλλά για τον Πάβελ μας αυτό δεν έχει καμία σημασία. Η πλαστική στέγη είναι το καμάρι του Πάβελ. Όσο ο Ότο τού μιλάει, στρέφει συνεχώς το βλέμμα του στο πλαστικό κάλυμμα.

«Και τότε ο τύπος μου είπε ότι δεν έχουμε τίποτε άλλο να πούμε για το θέμα», ολοκληρώνει ο Ότο τον μονόλογό του.

«Αυτό σου είπε;»

«Ναι, δεν έχει νόημα, έτσι δεν είναι;»

«Όχι... δεν έχει νόημα».

«Ίσως πρέπει να τα παρατήσω».

«Και το όνομα... κι αυτό σκατά είναι».

«Σοβαρά; Το όνομα είναι το μόνο καλό που έχουμε».

Ο Ότο είναι μπασίστας σε ένα συγκρότημα που ονομάζεται «Εμπριμέ Σλιπάκια». Δουλεύει στο Ρεννυ, αλλά ποτέ τα Σαββατοκύριακα. Τα Σαββατοκύριακα ο Ότο και το συγκρότημά του περιοδεύουν σε ολόκληρη τη χώρα.

Το συγκρότημα είναι εδώ και δεκαετίες μέρος της πανκ σκηνής και όλα τα υπόλοιπα μέλη έχουν τουλάχιστον διπλάσια ηλικία από τον Ότο, είναι πάνω από σαράντα. Αν κάποιος του πει ότι το πανκ δεν είναι το στοιχείο του, ο Ότο κλείνει για λίγο τα μάτια και λέει ότι αυτό που θέλει είναι να παίζει μουσική. «Τι θέλετε, να παίζω αφρικανικά φολκλόρ και να βαράω κλαπατσιμπαλα στους πεζόδρομους;» Του Ότο τού αρέσουν τα κόκκινα σταράκια του, τα παντελόνια με τη λεπτή ρίγα και τα λευκά πουκάμισα. Όταν βρίσκεται πάνω στη σκηνή ανάμεσα στα γεροντοπανκιά με τα σκισμένα τζιν και τα t-shirt είναι σαν τη μύγα μες στο γάλα. Κι όμως, αυτός είναι που ολοκληρώνει την εικόνα.

Σαν να το αισθάνθηκε ότι τους κοιτάζουμε, ο Πάβελ μας παύει να κοιτάζει την αγαπημένη του πλαστική στέγη και στρέφει το βλέμμα του προς εμάς. Χαμογελάει. Φυσικά και χαμογελάει. Μερικές φορές μου 'ρχεται να του ρίξω μπουνιά. Να τον χτυπήσω κατάμουτρα, γιατί έχει καταφέρει να κρατήσει το όνομά του. Παρά τα γυαλιά, τα λιπαρά μαλλιά και τα σπυριά. Ο Πάβελ είναι δεκαοχτώ χρονών, αλλά το δέρμα του δείχνει λες και είναι ακόμα στα μέσα της εφηβείας. Εάν ο Πάβελ μας ήταν κορίτσι θα περνούσε μια κόλαση. Αλλά, βλέπεις, στα αγόρια μετράνε τα εσωτερικά χαρίσματα, και από αυτή την άποψη ο Πάβελ είναι απίστευτα όμορφος.

«Το μόνο που απομένει τώρα στον Πάβελ μας είναι να μάθει να πετάει. Μετά και από αυτό θα είναι σούπερ ήρωας», είχε πει ο Καν όταν ο Πάβελ είχε φτιάξει τη στέγη, χτυπώντας τον φιλικά στους λεπτούς του ώμους. Αμέσως ο Πάβελ κοκκίνισε και άρχισε να μιλάει μέσα από τα δόντια του: «Πρώτα απ' όλα... ε, πρώτα απ' όλα πρέπει να πάρω το απολυτήριό μου». Ο Πάβελ μας κολλάει πάντα στη μέση της πρότασης. Όμως ο Καν έχει δίκιο: Εάν είναι κάποιος να φύγει από αυτή την πίσω αυλή, από αυτή την πόλη, από αυτή τη ζωή, εάν είναι κάποιος από μας να κάνει κάτι σημαντικό, τότε αυτός είναι ο Πάβελ μας. Μόνο η μητέρα του θα μπορούσε να τον οδηγήσει στην καταστροφή, αφού τρέφει μέσα της την ελπίδα να γίνει κάποτε ο γιος της η επόμενη έκδοση του Βέντχοφ.

«Θα φτιάξω ένα... Εκεί στον τοίχο. Ένα παρατηρητήριο», μας λέει. «Πίσω από τη λίμνη, στα καινούρια σπίτια, υπάρχουν πάρα πολλά ξύλα. Θα πάμε να τα πάρουμε και θα... πιστεύω ότι θα ταιριάζει πολύ εδώ».

«Τι μας χρειάζεται το παρατηρητήριο;» ρωτάει γελώντας η Μαρί, «για να φυλάμε την αυλή;».

«Ε, βέβαια. Υπάρχουν παντού εχθροί», λέει η Βίκα και κατεβάζει μια μεγάλη γουλιά από το μπουκάλι με το λευκό κρασί.

«Για να κοιτάμε μακριά. Ο άνθρωπος πρέπει να κοιτάζει μακριά... το χρειάζεται, έτσι δεν είναι;» απαντάει ο Πάβελ μας και τα μάτια του γίνονται ακόμα μεγαλύτερα απ' ό,τι είναι ήδη πίσω από τους φακούς των γυαλιών του.

«Άλλοι βλέπουν τηλεόραση και άλλοι βλέπουν μακριά, σαν τον Πάβελ μας. Έτσι είναι η ζωή. Θέλει κανείς λουκάνικο;» φωνάζει ο Καν και σηκώνει με την τσιμπίδα ένα λουκάνικο στον αέρα. «Ο Πάβελ μας». Ακόμα και εγώ λέω «ο Πάβελ μας». Ο Πάβελ δεν χρειάστηκε να εγκαταλείψει το όνομά του στην είσοδο της πίσω αυλής. Του επέτρεψαν να το κρατήσει, και μάλιστα έχει αποκτήσει και συνοδευτικό προσδιορισμό. Σε εμάς δεν υπάρχουν «φον», εμείς αποδίδουμε τον τίτλο ευγενείας «ο δικός μας».

«Θα σας φτιάξω ένα παρατηρητήριο που... θα βαρέσετε τα πέταλα», λέει ο Πάβελ μας.

«Τι σημαίνει θα βαρέσουμε τα πέταλα;» ρωτάει ο Ότο και κοιτάζει με δυσπιστία τον Πάβελ μας.

«Ότι θα πάθετε πλάκα».

«Θέλεις κανείς λουκάνικο;» ρωτάει στο μεταξύ ο Καν.

«Άσε μας επιτέλους κι εσύ με τα λουκάνικά σου», τον αποπαίρνει ο Ότο και ο Καν αφήνει κάτω την τσιμπίδα αναστενάζοντας.

«“Θα σας φύγει το καφάσι” λέμε, όχι θα βαρέσετε τα πέταλα. Θα σας φύγει το καφάσι», λέει ο Ότο γυρνώντας ξανά προς τον Πάβελ μας.

«Μα αυτό δεν... αυτό δεν βγάζει κανένα νόημα».

«Έτσι είναι η έκφραση».

«Γιατί να μου φύγει το καφάσι;»

«Ενώ το να βαρέσουμε τα πέταλα βγάζει νόημα;»

«Στην άσφαλτο... εκεί βαράνε».

«Δεν βαράνε, κροταλίζουν, τα πέταλα κροταλίζουν».

«Τα δόντια κροταλίζουν... τα πέταλα βαράνε».

«Καλά, ό,τι πεις». Ο Ότο παραιτείται. Ο Πάβελ μας βγάζει από τον σάκο του μια πορτοκαλάδα με ανθρακικό. «Τα πέταλα κροταλίζουν... ακούγεται χαζό», μουρμουρίζει και κατεβάζει μια γουλιά. Ο Πάβελ μας λατρεύει την πορτοκαλάδα με ανθρακικό.

Ξαφνικά ανοίγει η πόρτα της αποθήκης. Ο Βέντχοφ. Δηλαδή ο καινούριος Βέντχοφ. Δίπλα στην πόρτα της αποθήκης στέκονται με την πλάτη γερμένη στον τοίχο ο Λερόι και ο Μάρβιν. Δεν έχουν ανοίξει το στόμα τους σήμερα. Τουλάχιστον από την ώρα που ήρθα εγώ. Αντ' αυτού, πληκτρολογούν ασταμάτητα στα smartphone τους. Ο Λερόι δουλεύει λίγο καιρό στο Ρενγκυ και δεν πρόκειται να μείνει πολύ. Ο Μάρβιν είναι ο αδελφός του Λερόι. Είναι μόλις δεκατριών, ο μικρότερος από όλους μας.

«Τι κάνεις εδώ;» ρωτάει ο καινούριος Βέντχοφ τον Λερόι.

«Διάλειμμα;» απαντάει ο Λερόι χωρίς να σηκώσει το βλέμμα του από την οθόνη του smartphone.

«Μία ώρα;»

«Ναι;»

«Πότε ξεκίνησε η βάρδιά σου;»

«Πριν μία ώρα περίπου;»

«Και δεν σε προβληματίζει κάτι;»

Ο Λερόι κοιτάζει τον Βέντχοφ ανέκφραστα.

«Χμ... Θα έπρεπε;»

Ο Λερόι δεν πρόκειται να μείνει πολύ.

Ο καινούριος Βέντχοφ κουνάει ελαφρώς το κεφάλι και κρατάει ανοιχτή την πόρτα της αποθήκης για να περάσει ο Λερόι. Εκείνος ξεφυσώντας βάζει το smartphone στην τσέπη του παντελονιού του. Η πόρτα σφραγίζει πίσω τους με πάταγο.

Βάζει και ο Μάρβιν το smartphone στην τσέπη του και σέρνει τα πόδια του μέχρι τον Καν στην ψησταριά.

«Άσε με να κάνω κι εγώ λίγο», λέει και προσπαθεί να σπρώξει τον Καν στην άκρη.

«Ξέχνα το, Ελεγκτή».

Ελεγκτής. Ακόμα και ο Μάρβιν τα είχε καταφέρει καλύτερα από μένα.

«Εγώ την έκλειψα. Χωρίς εμένα δεν θα είχαμε ψησταριά».

«Αν δεν θες να σε καρφώσω, βούλωσ' το», λέει ο Καν και κάνει ένα βήμα προς τον Μάρβιν. Έχει σηκώσει λίγο το δεξί του χέρι με το οποίο κρατάει την τσιμπίδα με το λουκάνικο. Ο Μάρβιν σφίγγει τις γροθιές του, βλέπω ότι οι γωνίες του στόματός του τρέμουν νευρικά. Και οι γωνίες στο στόμα του Καν τρέμουν, όχι όμως από νευρικότητα. Στο στόμα του σχηματίζεται ένα πλατύ χαμόγελο, ενώ με το αριστερό χέρι ανακατεύει τα μαλλιά του Μάρβιν.

«Πλάκα κάνω, έλα, πάρε την τσιμπίδα και κάνε κουμάντο στην ψησταριά».

Μετά αρπάζει ένα κουτάκι μπίρα και στέκεται πίσω από τον Μάρβιν.

«Πω πω πω! Εσείς οι νεαροί χάνετε πολύ εύκολα την ψυχραιμία σας».

«Καν», λέει η Μαρί και εκείνος στρέφεται αμέσως προς το μέρος της. «Την επόμενη φορά που θα το παίξεις σταρ του Χόλιγουντ, κάν' το χωρίς την τσιμπίδα για τα λουκάνικα».

«Ναι, δεν ταιριάζει και πολύ, ε; Νομίζω όμως ότι το βλέμμα μου ήταν αρκετά εντυπωσιακό. Έτσι όπως στεκόμουν, με το δολοφονικό μου βλέμμα και το λουκάνικο στην τσιμπίδα. Ήταν κάπως επικό».

«Ναι, βαρέσαμε... τα πέταλα», αναφωνεί ο Πάβελ μας και βάζουν όλοι τα γέλια.

«Ο Καν και το φονικό λουκάνικο», αναφωνεί η Βίκα και βάζουν όλοι τα γέλια.

«Ο προσωρινός υπάλληλος με το λουκάνικο», αναφωνεί ο Ότο και βάζουν όλοι τα γέλια.

«Είχε την ορμή αρχαίας ελληνικής τραγωδίας», αναφωνώ εγώ, αλλά οι άλλοι έχουν ήδη σταματήσει να γελούν.

«Πφφ... θα σε είχα ισοπεδώσει», μουρμουρίζει ο Μάρβιν.

«Φυσικά». Ο Καν σταυρώνει τα χέρια. Δεν μπορώ να δω το πρόσωπό του, αλλά ξέρω ότι οι γωνίες στο στόμα του τρέμουν ξανά.

Ο Μάρβιν πετάει την τσιμπίδα στην ψησταριά και βγάζει ένα πτυσσόμενο στιλέτο από την τσέπη του παντελονιού του. Αφήνει τη λεπίδα να πεταχτεί έξω και μετά την ξαναδιπλώνει. Το κάνει πολλές φορές, συνέχεια με το βλέμμα του καρφωμένο στο στιλέτο. Το άλλο του χέρι είναι σφιγμένο σε γροθιά. Κανένας μας δεν εκπλήσσεται. Όλοι γνωρίζουμε ότι έχει στην τσέπη του στιλέτο. Πριν από μερικούς μήνες ένας φίλος του αδελφού του, του Λερόι, μαχαίρωσε κάποιον κάτω στη λίμνη. Έτσι απλά. Για μερικές ημέρες όλοι πιστεύαμε ότι ο τύπος με το μαχαίρι ήταν ο Τζο. Στην πίσω αυλή επικράτησε μεγάλη αναστάτωση. Μετά όμως συνέλαβαν τον φίλο του Λερόι και τα πνεύματα ηρέμησαν ξανά.

Ο Καν αναστενάζει. «Εντάξει. Όλοι έχουμε καταλάβει ότι έχεις στιλέτο και ότι είσαι πολύ σκληρό καρύδι. Βάλ' το πάλι στην τσέπη σου τώρα».

«Την επόμενη φορά θα σε ισοπεδώσω», λέει ο Μάρβιν μέσα από τα δόντια του και βάζει το στιλέτο στην τσέπη του παντελονιού του.

«Το καταλάβαμε». Ο Καν βάζει το χέρι του γύρω από τους ώμους του Μάρβιν. «Τώρα όμως θα ασχοληθούμε με τα σημαντικά πράγματα σε αυτή τη ζωή». Ο Μάρβιν δεν αντιδρά, ούτε αντιστέκεται στο χέρι του Καν που τον αγκαλιάζει. «Ποιος είναι ο χρυσός κανόνας για το ψήσιμο των λουκάνικων; Καμένα ή όχι;» ρωτάει ο Καν την παρέα και εγώ βλέπω τον Μάρβιν να ανοίγει ξανά σιγά σιγά τη σφιγμένη γροθιά του.

«Σε καμία περίπτωση καμένο. Δεν είναι καθόλου καλό... για την υγεία δηλαδή», απαντάει ο Πάβελ μας.

«Μαρί, χρειαζόμαστε καινούργια λουκάνικα».

«Γιατί;»

«Ο Πάβελ μας λέει ότι τα καμένα λουκάνικα δεν κάνουν καλό. Ότο, πες κάτι επιτέλους».

«Γιατί, επειδή έκαψες τα γαμολουκάνικα;» Στο μέτωπο του Ότο σχηματίζονται ρυτίδες θυμού, που όμως εξαφανίζονται πολύ σύντομα.

«Γεια σου, Γιασμίν», λέει ο Ότο και η φωνή του είναι τελείως βραχνή. Στην είσοδο της πίσω αυλής στέκεται μια κοπέλα. Είναι στην ηλικία μας, γύρω στα δεκαοχτώ, φοράει μαύρα ρούχα και έχει πλέξει τα μαλλιά της δύο κοτσίδες.

«Έλα μέσα», της λέει ο Ότο και της κάνει νόημα. Ο Πάβελ μας σηκώνεται από τη μεταλλική καρέκλα του. Φυσικά και σηκώνεται ο Πάβελ μας από τη μεταλλική καρέκλα του για να κάτσει η κοπέλα δίπλα στον Ότο.

«Από δω η Γιασμίν», λέει ο Ότο.

«Γεια σου, Γιασμίν», λέμε όλοι εν χορώ. Μόνο η Βίκα δεν λέει τίποτα.

«Για κάτι τέτοιες τσούλες χρειαζόμαστε το παρατηρητήριο», ψιθυρίζει στη Μαρί, αλλά η Μαρί σηκώνει απλώς τους ώμους.

«Παρεμπιπτόντως, η Φίνε είναι στη μητέρα μου, σε περίπτωση που σε ενδιαφέρει», πετάει η Βίκα. Γέρνει τον κορμό της λίγο προς τα εμπρός, αλλά η πλάτη της είναι ίσια. Τα χέρια της στηρίζονται δίπλα στο σώμα της, ενώ οι φτέρνες της ακουμπούν στις κάτω ξύλινες παλέτες. Μια λάθος λέξη και θα ορμήσει στον Ότο και σε αυτή τη Γιασμίν για να τους γδάρει ζωντανούς, είμαι σίγουρη γι' αυτό.

«Πάντα στη μητέρα σου είναι», λέει ο Ότο ήρεμα. Ακουμπάει το χέρι του στον μηρό της Γιασμίν και χαϊδεύει τρυφερά με τον αντίχειρα το μαύρο τζιν. Η κίνηση μαρτυρά ότι ο Ότο και η Γιασμίν έχουν ήδη κοιμηθεί μαζί. Και αυτό το καταλαβαίνει και η Βίκα.

«Η Φίνε είναι κόρη μας, δική μου και του Ότο. Σε περίπτωση που σε ενδιαφέρει». Η Βίκα είπε αυτά τα λόγια σαν να έφτυνε τη Γιασμίν στο πρόσωπο. Παίζει πάντα αυτό το χαρτί. Κάθε φορά που εμφανίζεται στην πίσω αυλή κάποια άγνωστη κοπέλα και κάθεται δίπλα στον Ότο. Μέχρι στιγμής δεν έχει λειτουργήσει.

Η Γιασμίν χαμογελάει φιλικά. «Εννοείται ότι το ξέρει», λέει ο Ότο. Για μια ακόμα φορά η φτυσιά έχασε τον στόχο της. Το μόνο που απομένει είναι μια νωθρή κλωστή από σάλιο που τρέχει από την άκρη του στόματος της Βίκα επάνω στο μπλουζάκι της, στο κέντρο του «Born to win».

«Η Φίνε είναι πολύ χαριτωμένη», λέει ο Πάβελ μας στη Βίκα και ακουμπάει δίπλα της στον τοίχο. Η Βίκα, αμίλητη, καρφώνει με τα μάτια τη Γιασμίν και τον Ότο. Ξαφνικά στην πίσω αυλή πέφτει παγωμάρα, σαν να ήρθε ο χειμώνας. Οι υπόλοιποι κοκαλώνουμε σαν αγαλματάκια ακούνητα, αμίλητα... Κανείς δεν κινείται, σαν όλοι να περιμένουμε να ξαναβάλει κάποιος μουσική, ακόμα και κάποιο τραγουδάκι του συρμού.

Για αυτό μπορούμε να βασιστούμε στον Καν. Ο Καν βρίσκει το κουμπί του play ακόμα και στον πιο βαθύ χειμώνα, στο πιο βαθύ σκοτάδι. «Θέλει κανείς ένα καμένο λουκάνικο; Έχω και μερικά καβουρνιασμένα λαχανικά».

«Δεν μου λες, Καν, κάνεις ποτέ τίποτα σωστά;» ρωτάει ο Μάρβιν και χαμογελάει ξανά.

«Έλα, ντε. Αυτό με ρωτάνε συνέχεια και οι γονείς μου. Τουλάχιστον όμως θα πάρω απολυτήριο του χρόνου, σε αντίθεση με εσένα, μικρέ κουφιοκέφαλε».

«Με τη δεύτερη προσπάθεια», λέω εγώ. Δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ.

«Αχ, Παπιοκώλα», αποκρίνεται ο Καν αναστενάζοντας και κουνάει το κεφάλι μπρος πίσω. «Αναμενόμενο. Πάντα στρίβεις το μαχαίρι στην πληγή».

Πριν προλάβω να σκεφτώ αυτό που είπε, ανοίγει η πόρτα της αποθήκης και ο Λερόι αρχίζει να σουλατσάρει στην πίσω αυλή.

«Γιατί... τι κάνεις ξανά εδώ;» ρωτάει ο Πάβελ μας και κοιτάζει νευρικά προς την πόρτα της αποθήκης.

«Διάλειμμα».

«Αν σε πιάσει ο Βέντχοφ...»

«Να πάει να γαμηθεί ο Βέντχοφ».

Ο Λερόι κοιτάζει για λίγο τον Ότο που φιλιέται με τη Γιασμίν.

Μετά πάει στον αδελφό του και κοιτάζει την ψησταριά. Δεν έχει καμία σημασία εάν ο Λερόι κοιτάζει ανθρώπους που φιλιούνται ή μια στραβή στρογγυλή ψησταριά ή μια πολλαπλή καραμπόλα. Τίποτα δεν αντανακλάται στο πρόσωπό του. Τα χείλη του

σχηματίζουν πάντα μια λεπτή γραμμή, οι γωνίες στο στόμα του είναι τραβηγμένες λίγο προς τα κάτω, ακριβώς όπως και οι βλεφαρίδες του. Είναι μόλις δεκαεφτά χρονών, αλλά ορισμένες φορές σου δίνει την εντύπωση ότι τα έχει δει ήδη όλα.

«Τα λουκάνικα είναι εντελώς καμένα», λέει.

«Ο Καν τα κατέστρεψε», λέει χαιρέκακα ο Μάρβιν.

«Νομίζω ότι φταίει η ψησταριά», απαντάει ο Καν.

Ο Λερόι εξαφανίζεται πίσω από την πόρτα της αποθήκης και επιστρέφει στη στιγμή με δύο πακέτα λουκάνικα.

Στην πίσω αυλή υπάρχουν ελάχιστοι κανόνες. Εάν κάποιος θέλει να είναι μέλος της πίσω αυλής, τότε πρέπει να αράζει στην πίσω αυλή. Αυτός είναι ο πρώτος κανόνας. Και ο δεύτερος είναι ο εξής: Δεν κλέβουμε από το δικό μας σούπερ μάρκετ Penny. Ο Λερόι δεν ενδιαφέρεται για τους κανόνες. Δεν πρόκειται να μείνει πολύ.

«Δεν σας είπα, σκέφτομαι να αρχίσω μαθήματα χορού», λέει ο Καν και κάθεται στην πλάτη της μεταλλικής καρέκλας του Ότο. «Για να γνωρίσω γυναίκες. Ίσως κάνω σάλσα. Για πείτε, συντρόφισσες, γουστάρουν οι γυναίκες να κουνάνε οι άντρες τους γοφούς τους;»

«Εάν χορεύεις όπως ψήνεις, άσ' το καλύτερα», απαντάει ο Ότο και σπρώχνει τον Καν από την πλάτη της καρέκλας του. «Ακριβώς», φωνάζει η Βίκα και γελάει.

«Για έλα εδώ, νεαρή μου». Ο Καν πιάνει το χέρι της Βίκα και την τραβάει από τις ξύλινες παλέτες. Βάζει το χέρι του γύρω από τους γοφούς της και χοροπηδάει μαζί της στην αυλή. Η Βίκα τσιρίζει σαν μικρό κοριτσάκι. Σκέφτομαι πως το μόνο που λείπει για να έχουμε μια εικόνα καθαρής ευδαιμονίας είναι ένα κόκκινο μπαλόνι στο χέρι της. Χοροπηδούν όλο και πιο γρήγορα, μέχρι που η Βίκα αρχίζει να χτυπάει με το δεξί της χέρι την πλάτη του Καν φωνάζοντας: «Δεν αντέχω άλλο». Ο Καν την αφήνει και αρπάζει αμέσως το χέρι της Μαρί.

«Θα σας πεθάνω όλες στον χορό!» ωρύεται ο Καν.

«Μαρί, πρόσεχε τα δάχτυλα των ποδιών σου», φωνάζει η Βίκα ακουμπώντας στις ξύλινες παλέτες και προσπαθώντας να πάρει ανάσα.

Η Μαρί πάντως δεν χρειάζεται να προσέχει. Η Μαρί έχει υπό έλεγχο τον Καν, αυτό το γνωρίζουμε όλοι. Πριν προλάβει ο Καν να της πατήσει τα δάχτυλα, θα του έχει κόψει αυτή τα δικά του. Τόσο παθιασμένη είναι η φιλία μεταξύ του Καν και της Μαρί.

Την τραβάει πολύ κοντά του και τη λικνίζει αργά πέρα δώθε. Εκείνη έχει τυλιγμένα τα χέρια της γύρω από τον λαιμό του.

«Έχεις αρκετές γυναίκες και εδώ», ακούω τη Μαρί να λέει.

«Είστε πολύ κουραστικές για μένα», απαντάει ο Καν σηκώνοντας το κεφάλι του. «Και όποτε εμφανίζεται επιτέλους κάποια άγνωστη κοπέλα δύο λεπτά αργότερα αρχίζει να φιλιέται με τον Ότο. Αυτό δηλητηριάζει το εγώ μου».

Συνεχίζουν να λικνίζονται. Δεν μπορώ πλέον να καταλάβω ποιος δίνει τον ρυθμό. Είναι κάτι αμοιβαίο.

«Σάλσα, λοιπόν».

«Μπορεί και ζούμπα», λέει ο Καν. «Με τον Τζο θέλαμε να πάμε μαζί για ζούμπα». Λάθος, σκέφτομαι καθώς βλέπω το πρόσωπο της Μαρί.

«Για πλάκα θα το κάναμε, όχι για τις γυναίκες, για πλάκα θέλαμε να πάμε», λέει αμέσως ο Καν, αλλά οι λέξεις δεν είναι γομολάστιχα.

Η Μαρί και ο Καν σταματούν να λικνίζονται πέρα δώθε. Στέκονται ακίνητοι, και αυτή τη φορά ο Καν δεν βρίσκει το κουμπί του play.

Ανοίγω το στόμα γιατί θέλω να πω κάτι, αλλά με προλαβαίνει ο Πάβελ μας: «Μαρί, έχουμε ένα ακόμα δώρο για σένα», λέει και βοηθάει τον Καν να βγει από την ακινησία. Τα ίδια λόγια ήμουν έτοιμη να πω και εγώ. Τα καταπίνω. Γδέρνεται λίγο ο λαιμός μου.

«Ακριβώς», λέει ο Καν με ευγνωμοσύνη και παίρνει τα χέρια του από τη μέση της Μαρί. Τρέχει προς τον τοίχο, βγάζει πίσω από τις ξύλινες παλέτες μια ξαπλώστρα και την ανοίγει μπροστά στη Μαρί. Το ύφασμα της ξαπλώστρας είναι λευκό και κόκκινο.

«Από όλους εμάς. Δεν είναι κλεμμένη, είναι αγορασμένη με εντελώς νόμιμο τρόπο», ολοκληρώνει την προσπάθειά του ο Καν και βυθίζεται στις ξύλινες παλέτες. Κάθεται δίπλα μου. Τόσο κοντά μου που το αισθάνομαι σχεδόν σαν άγγιγμα. «Μπορείς να κάθεις σ' αυτή όλο το καλοκαίρι», λέει αλαλάζοντας η Βίκα και χτυπάει τα χέρια της. Η Μαρί δεν χτυπάει τα χέρια της. Απλώς στέκεται, όπως στεκόταν και με τον Καν. Μόνο που τα χέρια της δεν είναι πλέον γύρω από τον λαιμό του. Τα χέρια της κρέμονται προς τα κάτω, όπως κρέμονται τα χέρια που μόλις έχουν χάσει τον λαιμό.

«Θα ψάξω να τον βρω», λέει η Μαρί. «Θα ψάξω να βρω τον Τζο».

Όλοι κουνούν το κεφάλι συγκαταβατικά, λες και το μόνο που περίμεναν ήταν να ξεστομίσει η Μαρί αυτή την πρόταση, σαν να ήταν απλώς θέμα χρόνου να συμβεί. Κουνώ και εγώ το κεφάλι, αν και δεν το περίμενα καθόλου. Ο Τζο έχει εξαφανιστεί εδώ και έξι μήνες. Δεν τον έχουν απαγάγει, δεν τον έχει αρπάξει κάποιος, απλώς το έσκασε. Εάν κάποιος θέλει να είναι μέλος της πίσω αυλής, τότε πρέπει να αράζει στην πίσω αυλή. Αυτός είναι ο πρώτος κανόνας. Εάν ο Τζο θελήσει να είναι ξανά ένας από μας, τότε θα πρέπει κάποια στιγμή να επιστρέψει. Οικειοθελώς, χωρίς κομάντο αναζήτησης και επιτροπή υποδοχής, χωρίς ορχήστρα πνευστών και μαντίλια για τα δάκρυα. Ο Τζο δεν μου έχει λείψει καθόλου, ούτε δευτερόλεπτο. Ξέρω όμως ότι μόνο εγώ νιώθω έτσι εδώ στην πίσω αυλή. Φυσικά και το ξέρω αυτό.

Ότο και η Γιασμίν σταματούν τα φιλιά. Στέκονται δίπλα στον Λερόι, στον Μάρβιν και στη χαλασμένη ψησταριά. Εγώ, ο Καν και η Βίκα εξακολουθούμε να καθόμαστε στις ξύλινες παλέτες. Ο Πάβελ μας ακουμπά στον τοίχο δίπλα στη Βίκα. Έχουμε δημιουργήσει έναν κύκλο γύρω από την ξαπλώστρα, και αυτή που κρατά ενωμένο τον κύκλο είναι η Μαρί.

«Πού θα τον ψάξεις;» ρωτάει η Βίκα και πίνει από ένα μπουκάλι με αφρώδες κρασί. Το μπουκάλι με το λευκό κρασί έχει αδειάσει εδώ και κάποια ώρα.

«Έχω τις καρτ ποστάλ του με τα γραμματόσημα», απαντάει η Μαρί. «Κάπου πρέπει να είναι. Και εγώ έχω όλο το καλοκαίρι μπροστά μου».

«Ρώτησες ξανά το φρικιό στο σπίτι του Τζο; Εκείνο τον επαναστάτη;» ρωτάει ο Καν και το πόδι του είναι ακόμα κοντά στο δικό μου. «Μήπως αυτός έχει ακούσει κάτι;»

«Όχι, είμαι σίγουρη ότι θα μου το έλεγε».

«Και ο πατέρας του Τζο;»

«Ούτε αυτός ξέρει κάτι».

«Η μητέρα μου... μόλις πούλησε το αυτοκίνητό της». Ο Πάβελ μας κομπιάζει στη μέση της πρότασης και σηκώνει απολογητικά τα χέρια.

«Έτσι κι αλλιώς δεν έχω δίπλωμα οδήγησης», λέει η Μαρί.

«Ο Μάρβιν θα μπορούσε να κλέψει κάνα αμάξι», προτείνει ο Καν.

«Ναι, μπορώ να το κάνω».

«Και μετά;»

«Θα έχουμε αυτοκίνητο».

«Θα έχουμε;» Η Μαρί σηκώνει τα φρύδια.

«Είμαι μέσα, εννοείται». Ο Καν γλιστράει από τις ξύλινες παλέτες και περνάει το χέρι του γύρω από τους ώμους της Μαρί. «Τι θα κάνω ολόκληρο καλοκαίρι χωρίς εσένα;!»

Κοιτάζουμε όλοι την ξαπλώστρα με τις χαρωπές ρίγες της στο κέντρο του κύκλου μας. Και ξαφνικά μου έρχονται στο μυαλό όλα τα παιδικά γενέθλια και οι μουσικές καρέκλες που παίζαμε πάντα. Αυτή τη φορά όμως τα πράγματα είναι διαφορετικά. Όποιος κάτσει πρώτος στην ξαπλώστρα μένει απέξω. Όποιος κάτσει πρώτος θα χάσει για πάντα αυτό το καλοκαίρι.

«Εγώ έχω και αυτοκίνητο και δίπλωμα οδήγησης». Κοιτάζω γύρω μου για να δω ποιος του είπε αυτό. Συνειδητοποιώ ότι το είπα εγώ.